

NÉPSZAVA

1981 MAJ 1 7

244
Corvin téri közélet

Olykor az a benyomása az embernek: amikor a nyilvánosság előtt a közletről, a társadalom tagjainak közéleti aktivitásáról beszélünk, egy kicsit figyelmen kívül hagyjuk annak *apró, hétköznapi megnyilvánulásait*, s inkább látványos, nagyszabású dolgainkra irányítjuk a figyelmet. Ez persze természetes, ám néha mehökkentően jól, s főként *igen közvetlenül* jelez egyfajta *társadalmi állapotot* egy-egy kisebb esemény is, amely el sem juthat a közfigyelem fénykörébe.

Erről megint meggyőződött a héten Budapesten a Corvin téren egy igencsak hétköznapi tanácskozás, amelyet a Népművelési Intézetben cédulányi „plakátok” jeleztek csupán, mégis telt-háztáblát akaszthattak volna a földszinti tanácsterem ajtajára. Tanácstagok beszámolóit hirdettek, a szokásost, az évről évre ismétlődőt. A véletlen vetett oda — a város másik végében lakom —, csak annyit jeleztek előre: ezen a lakóterületen az is

szokásos, hogy valamiféle *fórummá*, már-már politikai vitaestté szokott terebélyesedni az eszmecsere.

Feltűnt a sok idős ember. Persze, mondták, az I. kerületben sok az *öslakó*. S amikor egy bottal érkező öreg nénit felsegített a tanács ifjú szervezője a lépcsőn, meg nem álltam a kérdést: nem fáradtságos eljönni? „*Mindig eljövök — hangzott a válasz —, itt tíz éve mindig érdekes dolgokat mondanak, és meg lehet beszélni mindenféle, ami fontos.*”

Aztán fülelek: van ebben a tanácstagok beszámolóiban csakugyan minden. Észrevételül „becsempészett” világhelyzet, megfelelő helyen elhelyezett belpolitikai elemzés, és a rossz liftek, és az öregedő emberek szociális ellátása is; de de a régi várnegyed-váralja ügyei-bajai is valami igen tudatos „keverésben”. (Kezdem belátni, hogy nem véletlenül ül itt a választókerület országgyűlési képviselője, a kerületi pártbizottságának, tanácsának egy-egy tisztségviselője: a szokásos

eszmecsere érdekli őket, az itt meghonosodott demokratikus fórum.)

Hanem az is nyilvánvaló ebből: *ez a tanácstag a jó értelemben vett „profi” a közéletben*. Tudom már: tizedik éve végez lakóterületi munkát, először lakótömbszinten, majd 1973 óta tanácstagként. Tavaly, az újabb megválasztása előtt az övé volt a kerületben a legnépesebb jelölőgyűlés. Horváth Ferenc, az egyik szakmai (a vasutas) szakszervezet hivatásos művelődésügyi szakembere régeideje. Tavaly „Budapestért Érmét” kapott. Mikor e társadalmi tevékenységéről kértem, szerényen ennyit mond: „Volt egy SZOT-irányelv, hogy *lehetőleg minél több szakszervezeti tisztségviselő kapcsolódjék be a területpolitikai munkába; ezt hajtom végre.*”

Jól hajtja végre. Tanú rá az a 60—70 ember, aki rendszeresen részt vesz ezeken a hétköznapi lakófórumokon.

Amelyből — talán nem túlzás — példaként emlegetve is lehet egy társadalmi állapotra nézvést kellemes tanulságokat levonni.

(sztankay)